Silhouette International v Hartlauer Handelsgesellschaft

Případ C-355/96

Silhouette je rakouskou společností vyrábějící brýle vyšší cenové kategorie, které jsou dodávány na rakouský i světový trh. Ochrannou známku „Silhouette“ má zaregistrovánu ve většině zemí, do nichž směřuje její produkce. V říjnu roku 1995 prodal Silhouette 21.000 kusů obroučeк vyšlých z módy Bulharské společnosti. Dle instrukcí společnosti Silhouette byl kupující oprávněn obroučky dále prodat jen v Bulharsku, případně v zemích bývalého Sovětského svazu, nikoliv ale na území EU. Uvedená podmínka však nebyla včleněna do smlouvy (sic!). V prosinci 1995 byly obroučky opět prodány. Tentokrát retailové společnosti Hartlauer, jejíž cenovou politikou jsou nízké ceny. (Silhouette není dodavatelem společnosti Hartlauer, protože považuje nízké ceny této společnosti za škodlivé pro jeho image špičkového výrobce módních brýlí). Hartlauer koupené obroučky dovezl do Rakouska, uspořádal na ně reklamní kampaň a zahájil jejich prodej. Silhouette se proti tomu bránil soudní cestou, žalobou se domáhal, aby soud zakázal společnosti Hartlauer prodej obroučeк označených jeho ochrannou známkou. Dle jeho názoru totiž nedošlo k vyčerpání práv k ochranné známce ve smyslu směrnice 89/104/EEC.

Čl. 7 směrnice 89/4 (ÚL 1989 L 41) o vyčerpání práv z ochranné známky stanoví, že:

1. ochranná známka neopravňuje majitele, aby zakázal export pro výrobky, které byly pod touto ochrannou známkou uvedeny majitelem s jeho souhlasem na trh ve společenství.
2. Odstavec 1 se nepoužije, má-li majitel rozumné důvody bránit další komercializaci výrobků, zejména když se stav výrobků změnil nebo zhoršil poté, co byly uvedeny na trh.

„Valonský odpad“

Případ C-2/90

Valonsko zakázalo na svém území skladování, vykládku a dovoz odpadů z jiných členských států i odjinud z Belgie. Cílem tohoto opatření bylo zabránit tomu, aby se z Valonska stalo skladiště odpadů pocházejících z jiných regionů s přísnější úrovní regulace. Opatření bylo přijato Valonskou regionální radou 5.7.1985, provedeno bylo dekretem valonské regionální exekutivy. Zakázáno bylo: „skladování, vykládka nebo ukládání nebo způsobení skladování, vykládky nebo ukládání z cizího státu na úložištích, skládkách, pro něž je nutné povolení… s výjimkou skládek souvisejících se zařízením pro ničení, neutralizaci a skladování toxického odpadu. Provozovatelé takovýchto zařízení nesměli povolit nebo tolerovat ukládání nebo skladování odpadu z cizího státu ve svých zařízeních. Za odpad, který nebyl vyprodukován ve Valonsku se považoval odpad z cizího státu nebo regionu Belgie než je Valonsko. Pokud tento odpad pochází z procesu, na němž se účastní dva nebo více států nebo regionů, má se za to, že pochází se státu nebo regionu, kde byl naposledy podstatně zpracován s ekonomickým cílem v podniku pro tento účel. Komise napadla tuto úpravu pro její neslučitelnost s čl. 28 (30) Smlouvy. Nakládání s odpadem je na komunitární úrovni upraveno směrnicí 75/442 o odpadech a směrnicí 84/631 o dohledu a kontrole ve Společenství nad přepravou nebezpečného odpadu. Prvně uvedená směrnice obsahuje obecná ustanovení o prevenci, recyklaci a zpracování odpadu. Druhý směrnice obsahuje konkrétní pravidla upravující přepravu nebezpečného odpadu.

Zmrzlina „Mars“

Případ C-470/93

Zmrzlina Mars byla prodávána v obalech s označením 10%. Tento postup byl součástí celoevropské reklamní kampaně, během níž bylo množství prodávaného produktu zvýšeno o 10%. Zmrzlina byla skutečně prodávána o uváděnou část větší, nicméně označení 10% pokrývalo více než 10% procent obalu. Přestože Tato praktika byla v Německu soudně napadnuta, pro její údajný nekalosoutěžní charakter. Soud se obrátil na ESD s předběžnou otázkou, týkající se posouzení případného zákazu prodeje takto označeného zboží s čl. 28 Smlouvy.

„UHT mléko“

Komise v. Velká Británie

Případ 124/81

Předmětem tohoto sporu byly tradiční britské předpisy, které licencovaly odbyt mléka a mléčných výrobků. Tato regulace však nepříznivě dopadala na dovozce mléka do Velké Británie. UHT (Ultra High Temperature) je speciálně ošetřené mléko s dlouhodobou trvanlivostí. Británie argumentovala, že stávající systém ochrany je nezbytný z důvodu ochrany zdraví a života obyvatel. Chrání totiž před slintavkou, která se šíří mlékem. Licence jsou navíc udělovány s velkou flexibilitou, takže k diskriminaci by nemělo dojít. Zavedený systém je tedy plně v souladu s čl. 30 Smlouvy.

„Klinická kosmetika“

Případ C-315/92

V řízení před německým soudem se žalobce domáhal toho, aby německé úřady zakázaly používání obchodní ochranné známky „Clinique“ pro kosmetické výrobky s odůvodněním, že toto označení by mohlo u německých spotřebitelů vyvolat mylný dojem, že tyto kosmetické výrobky mají medicinální účinky, neboť slovo „Klinik“ označuje nemocnici.

Předmětem sporu byla otázka, zda by takové rozhodnutí bylo v souladu s ustanoveními Smlouvy zakazujícími obecně překážky volného pohyby zboží a zda takové rozhodnutí může být odůvodněno ochranou spotřebitele. Německý soud se proto obrátil na ESD s předběžnou otázkou.

Ochrana spotřebitele před klamavou reklamou je obsažena ve směrnici 84/450/EHS o sbližování zákonů, jiných právních předpisů a administrativních opatření členských států ve věci klamavé reklamy z 10.9.1984. Úprava balení a označování kosmetických výrobků je obsažena ve směrnici 76/768/EHS z 27.7.1976 o sbližování práva upravujícího kosmetické produtky.

Whisky a Koňak

Případ C-168/78

Podle francouzského práva podléhaly všechny alkoholické nápoje bez výjimky zvláštní dani. Na nápoje vyrobené z obilí navíc mimo tuto daň dopadala další daň z výroby. Zdanění destilátů z vína a ovoce tedy bylo v konečném důsledku o 30% nižší než zdanění destilátů z obilí. Komise v uvedeném jednání spatřovala daňovou diskriminaci (tedy jednání v rozporu s čl. 90 Smlouvy) a zahájila proti Francii řízení podle čl. 226 Smlouvy. V probíhajícím řízení Francie zdůrazňovala odlišné použití jednotlivých alkoholických nápojů, v daném případě tedy vinné

destiláty nejsou obdobným výrobkem k destilátům z obilí. Naproti tomu Komise argumentovala tím, že alkoholické nápoje bez ohledu na suroviny z nichž jsou vyrobeny mají totožnou cílovou skupinu konzumentů. Je sice pravdou, že zvyklosti v pití alkoholu se mohou v jednotlivých regionech lišit, odlišné zdanění by však mohlo mít nepříznivé důsledky v tom smyslu, že by mohlo dojít k nežádoucímu upevnění těchto zvyklostí.